Madlén - Novák, Petr

Pátek právě byl,
já se probudil,
řeku z břehů hnal proud kolem oken.
Snídám ve spěchu
pro svou útěchu,
cestu hledám sem k nám, jsem sám.

Sedávám tu sám
mezi lidmi sám
na svým útesu.

Stůl a židlí pár,
skříně čísi dar
a zdi holý zdobí svými stíny.
Na okenní rám
znovu usedám
pátrám v tvářích kdo ví, co mi schází.

Sedávám tu sám
mezi lidmi sám
na svým útesu.

Tak zaklepej
u mých dveří,
pojď dál,
volám ti vstříc,
Třeba si toulavej kluk,
o smutku víc ani muk,
společných témat je dost
a tak vítej k nám, jsi můj host.

Pátek právě byl,
někdo zazvonil,
řeku z břehů hnal proud kolem oken.
Dívka vstoupila,
vlasy zlatý krůpěj,
průvan z čela jí sval.

Ani zmínky co tu dělá,
co ví,
co že čeká,
co smí
na mým útesu.

Viděla prý
za mým oknem
svou tvář
zoufalou tvář.

Bolavou opuštěním,
nemocnou teskným sněním,
rozbitou kamením skal,
kde jsem prý vzal sílu,
než vše sám.

Tobě nevadí stůl,
židlí pár,
skříně, co jsou čísi dar,
holý zdi ozdobný tvar,

líbajících stínů blízko nás.

Pojď dál,
ty jsi má kouzelná,
má nádherná,
má úžasná
má Madlén.